

ligt« eller »groft uforsvarligt«. Det er endvidere ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at dyret er forvoldt skade, eller at handlingen har medført smerte for dyret, og der kan således også forekomme mindre strafværdige overtrædelser, hvor en bøde på 500 – 1.000 kr. må anses for passende.

Strafpåstanden bør afspejle, om forholdet må anses for »uforsvarligt« eller »groft uforsvarligt«, men det er ikke muligt herudover at fastsætte nærmere generelle retningslinier for anklagemyndighedens straffpåstande i disse sager. På den baggrund er det min opfattelse, at en skærpelse af bødeniveauet må søges gennemført ved en øget opmærksomhed hos anklagemyndigheden med hensyn til sager af denne karakter.

Anklagemyndigheden bør derfor indtil videre indbringe egnede sager om uforsvarlig behandling af dyr, hvor der skønnes at være behov for en højere bøde end den, der hidtil har været anvendt i praksis, for domstolene fremfor at søge sagerne afgjort udenretligt med bødeforlæg. Endvidere bør anklagemyndigheden være særlig opmærksom på behovet for at anke udvalgte sager til landsretterne med henblik på skærpelse.

For så vidt angår sager om overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., om *mis-handling* er det mit indtryk, at der næppe er behov for en generel skærpelse af straffene.

Der kan imidlertid være grundlag for efter en konkret vurdering i enkelte sager at søge straffen skærpet gennem anke, herunder f.eks. hvis der idømmes bøde eller hæfte, selv om der er tale om et forhold, der henføres under § 28, stk. 1, 2. pkt., hvor der alene er fængsel i strafferammen.

I øvrigt henledes opmærksomheden på, at der kan være grundlag for at nedlægge påstand om *frakendelse* af retten til at beskæftige sig med dyr efter dyreværnslovens § 29, stk. 1. Sager, hvor der er spørgsmål om frakendelse, skal forelægges for rigsadvokaturen.

For så vidt angår sager om *transport af dyr*, jf. bekendtgørelsen om transport af dyr og bekendtgørelsen om beskyttelse af dyr under transport, bemærkes, at rigsadvokaturen på grundlag af en høring af samtlige regionale statsadvokater har vurderet behovet og muligheden for at fastsætte retningslinier for bødestørrelsen. Udtalelserne fra statsadvokaterne viste, at der hidtil har været et ganske begrænset

antal sager om overtrædelse af de pågældende bekendtgørelser.

Jeg har på den baggrund ikke fundet det muligt at udsende nærmere retningslinier på dette område. Vejledning om domstolenes praksis kan eventuelt fås ved henvendelse til Fødevarerdirektoratet, der vil modtage underretning om samtlige afgørelser, jf. pkt. 6 nedenfor.

Oplysninger om *praksis vedrørende strafudmålingen* i sager om overtrædelse af dyreværnslovgivningen findes i øvrigt i årsberetningerne fra Det Veterinære Sundhedsråd, der udsendes til samtlige politikredse.«

Jeg finder på denne baggrund ikke, at der er grundlag for at foretage yderligere.

Spm. nr. S 3553

Til socialministeren (13/8 01) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil ministeren rette henvendelse til Møn og Hvalsø kommuner med henblik på at bede dem finde en løsning på den situation, der er beskrevet i begrundelse for spørgsmål nr. S 3351, samt tildels i nærværende spørgsmål?«

Begrundelse

Spørgeren har i spørgsmål nr. S 3351 spurgt til en situation, hvor kommunen ikke vil give støtte til, at en hustru kan følge med sin demente ægtemand og flytte ind i en ældrebolig i Hvalsø Kommune. Manden vil gerne bo i Hvalsø, fordi hans datter bor der. Men Møn Kommune vil kun betale for manden og mener, at hustruen kan klare sig i ægteparrets hjem på Møn 70 km fra Hvalsø, hvis hun får hjemmehjælp.

Spørgeren forstår svaret på spørgsmål nr. S 3351 sådan, at en situation, som den nævnte, ikke må være til hinder for, at der kan findes en løsning, så ægtefællerne kan bo sammen. Ministeren svarer direkte, at det ikke er kommunegrænserne, der er afgørende for, om borgere/ægtefæller får den hjælp, der er behov for. Det fremgår tillige af svaret, at skulle der opstå uenighed om, hvilken kommune, der i en sag er opholdskommune og dermed handlekommune, må uenigheden ikke få konsekvenser for den borger, som har behov for hjælp.